

[Arbejdsministeren.]

ses medlemskredse til sin tid ville modtage nærmere orientering om de foreliggende forsikringsmuligheder gennem organisationernes egne kanaler.

Det er direktoratets opfattelse, at der under de foreliggende omstændigheder ikke for tiden er noget væsentligt behov for særlig information af offentligheden gennem annoncering i dagspressen.

Else Basse, kontorchef.

Af *Kirsten Sparre Andersen* (V) til indenrigsministeren (23/6 76):

„Vil ministeren overveje at lade antallet af ældre, specielt ældre over 80 år, indgå med større vægt ved udregning af kommunernes bloktilskud?“

(Spm. nr. 612).

Begrundelse.

I kommuner med mange ældre indbyggere beslaglægges udgifterne til et forsvarligt niveau inden for ældreomsorgen en meget stor del af kommunens samlede budget.

Udgifterne står ikke i rimeligt forhold til den vægt, hvormed tallet af ældre indgår i udregningen af bloktilskud til kommunerne. Navnlig i kommuner med mange indbyggere over 80 år kan det være vanskeligt også at tilgodese andre aldersgruppers rimelige behov.

Derfor vil jeg bede indenrigsministeren overveje en ændring af udregningen af bloktilskuddene.

I den forbindelse mener jeg, at det vil være rigtigt at opdele de ældre i to grupper, de 65-80-årige og de over 80-årige, og lade disse to grupper indgå med forskellig vægt ved beregning af kommunernes tilskud.

På den måde vil det være muligt at tilgodese de kommuner, der har de virkelig store udgifter i forbindelse med omsorgen for den ældste del af deres borgere.

Indenrigsminister *Egon Jensens* svar (2/7 76):

Indenrigsministeriet foretager for tiden en række analyser som led i de fortsatte bestræbelser for at nå frem til den størst mu-

lige nuancering af det system af udgiftsbehovskriterier og vægte, der danner grundlag for beregningen af kommunernes udgiftsbehovstal. Et af de forhold, der i denne forbindelse er genstand for undersøgelse, er netop det spørgsmål, som fru *Kirsten Sparre Andersen* rejser.

Udgiftsbehovskriteriet „kommunens andel af landets samlede antal indbyggere i aldersgruppen 65 år og derover“, jfr. § 6, stk. 3, nr. 4, i lov om generelle tilskud til amtskommuner og kommuner (lovbekendtgørelse nr. 412 af 2. august 1974 som ændret ved lov nr. 330 af 26. juni 1975) repræsenterer den andel af de samlede kommunale netoudgifter, som vedrører folkepension, plejehjem, omsorgsforanstaltninger samt hjemmesygepleje m. v.

De beregninger, som indenrigsministeriet foreløbig har foretaget som led i det nævnte arbejde med en ajourføring af tilskudssystemet, viser, at den såkaldte plejehjemsfrekvens — dvs. antallet af plejehjemspatienter i en bestemt aldersgruppe i forhold til det samlede antal personer i gruppen — for så vidt angår gruppen af ældre på 80 år og derover, er væsentlig højere end plejehjemsfrekvensen for den aldersgruppe, der er angivet i loven. Foretager man den af fru *Kirsten Sparre Andersen* foreslåede deling af aldersgruppen 65 år og derover i de to aldersgrupper (65-79-årige, henholdsvis 80-årige og derover) med henblik på plejehjemsudgifter, fås for gruppen af 65-79-årige en frekvens på 0,0255, medens frekvensen, for så vidt angår gruppen af 80-årige og derover, udgør 0,2105.

Imidlertid vil virkningerne for tilskudsfordelingen af en sådan adskillelse af aldersgruppen med henblik på plejehjemsudgifter blive forholdsvis beskedne, hvilket skyldes, at forholdet mellem antallet af 65-79-årige og antallet af 80-årige og derover er stort set ens i alle kommuner. Det mertilskud til de kommuner, der vil have fordel af den skitse-rede omlægning, vil højst kunne give anledning til en skattetrykletslettelse på 0,1 procentpoint. Den nuancering af systemet, som fru *Kirsten Sparre Andersen* foreslår, og som jeg i princippet finder velbegrundet, må således kombineres med andre justeringer, for at en ændring af kriterier og vægte kan få blot nogenlunde praktisk betydning.